

[Hanne Reintoft.]

forlangte bistandsloven udsat. Kan man da gøre fuldstændig grin med snart 200.000 mennesker, der står og ikke har noget arbejde? Det her er en lap, det er en rigtig hr. Ninn-Hansensk lap, på et dårligt forsikringssystem, som vi er nødt til at gennemføre, og som vi derfor gerne vil give vores varme støtte.

Det har været et problem, lige siden vi gennemførte arbejdsløshedslovgivningen i 1968, da man fjernede brændselhjælp og huslejhjælp, at det var en dårlig paragraf i forsorgsloven, man kunne supplere arbejdsløshedsunderstøttelsen efter. Jeg har nævnt det mange gange både i forbindelse med lovforslag og med spørgsmål, og som dagpengene stiger på grund af pris- og lønstigninger og hele inflationen, er forskellen mellem den offentlige hjælp og dagpengene blevet så lille, at selv progressive og fornuftige kommuner ikke har kunnet bruge bestemmelsen. Derfor er vi nødt til at ændre disse regler for de arbejdsløses skyld, både dem, der er forsikret, og dem, der uforskyldt på grund af vores 26 ugers regel, 12 måneders regel, og hvad vi ellers har ødelagt forsikringssystemet med, henvises til offentlig hjælp.

Vi har allerede mange — det gælder ikke mindst unge — der er udgået for hjælp i den anden ende af systemet, og de kan ikke klare sig for den hjælp, der er bevilget her.

Derfor er dette en god idé og en rigtig idé, og jeg vil meget gerne støtte fru Ebba Stranges forslag om, at forslaget får en hurtig behandling i udvalget. Det skal netop ikke vente, for det er aktuel hjælp, der er påkrævet. Jeg finder det også rigtigt, at man pålægger kommunerne at gennemføre lovforslaget gennem en fornuftig cirkulærestemmelse.

Men den debat, vi har haft i dag, kan ikke hæve folketingets anseelse, den kan kun stemple os som folk, der ikke har megen forstand på, hvad der foregår ude i samfundet.

Kurt Hansen (VS):

Jeg vil indledningsvis om dette lovforslag stort set sige det samme, som jeg sagde om det forrige. Der er tale om en forbedring, om end en lille forbedring på dette område, idet alle arbejdsløse, der er bragt i en speciel situation, har mulighed for uden om ægte-

fællens indtægt at kunne få hjælp til underhold i en arbejdsløshedssituation.

Men der er et par enkelte kommentarer, jeg kunne have lyst til at gøre. Det gælder lovforslagets formulering, idet der står: „Når en person bliver arbejdsløs, kan der ydes hjælp . . .“. Jeg mener oplagt, det må formuleres således, at der kommer til at stå „skal der ydes hjælp“. Det må være oplagt, at der skal ydes en hjælp, der i alle tilfælde sikrer, at man har det samme, som hvis man var medlem af en arbejdsløhedskasse.

Dette forslag bygger som så mange andre på skønsprincippet, og for mig at se kan der være nogle farlige tendenser i dette princip. Det kan være meget, meget individuelt fra kommune til kommune, det kan være afhængigt af den politiske konstellation. Derfor må man anvende et andet kriterium, eller i hvert fald må der ligge et kriterium til grund for det. Det må simpelt hen være en retmæssig hjælp og ikke en skønsmæssig hjælp.

En ting, jeg godt vil understrege, er, at kravet må være, at hjælpen er lige så stor, som den er for alle dem, der er arbejdsløshedsforsikret, og her må vi i den kommende tid i hvert fald forsøge på — måske i særdeleshed ved tryk udefra — at få ændret lovgivningen, således at der opnås fuld betaling ved ledighed også for unge, der ikke er nået at komme ind i systemet, for folk, der falder ind under 26 ugers reglen, og for folk, der på den ene eller anden måde er kommet i klemme i det kapitalistiske lappersystem.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne takke for den langt overvejende positive tilslutning til dette lovforslag. Jeg opfattede også hr. Johan Philipsens indstilling som meget positiv.

Hr. Ninn-Hansen er ikke meget for at lave reformforslag, og jeg mener at kunne sige til ham, at dette er ikke noget reformforslag. Det er ganske enkelt en lille justering, og den var hr. Ninn-Hansen meget ængstelig for at sige ja til. Men skal vi ikke se det ud fra, at dem, vi her søger at hjælpe, er mennesker, som uden egen skyld er blevet arbejdsløse. Skal de behandles på anden måde end dem, som er summeret op i fremsættelsestalen, nemlig de langvarigt syge, de indkaldte værnepligtige og de enlige forsørgere? Hvad forskel skulle der være på